

“मीठे बच्चे- तिम्रो अनादि नाता हो भाइ-भाइको, तिमी साकारमा भाइ-बहिनी हौ त्यसैले तिमीहरूको कहिल्यै पनि विकारी दृष्टि हुनुहुँदैन।”

प्रश्न:- विजयी अष्ट रत्न को बन्छन् ? उनको महत्त्व के छ ?

उत्तर:- जसको मनमा विकारी ख्याल हुँदैन, पूरा पावन दृष्टि हुन्छ, उनै अष्ट रत्न बन्छन् अर्थात् कर्मातीत अवस्थामा पुग्छन् । उनीहरूको यति धेरै महत्त्व हुन्छ जो कसैमा कहिल्यै कुनै ग्रहदशा लागेमा उसलाई अष्ट रत्नको औंठी लगाइदिन्छन् । सम्भन्छन् यसबाट ग्रहदशा जानेछ । अष्ट रत्न बन्नेहरू दूरदर्शी बुद्धि हुने भएकाले निरन्तर भाइ-भाइको स्मृतिमा रहन्छन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूले जान्दछन्, उनको नाम के हो ? ब्राह्मण । ब्रह्माकुमार तथा ब्रह्माकुमारीहरू धेरै छन् । यसबाट सिद्ध हुन्छ यिनीहरू धर्मका (एडप्टेड) बच्चाहरू हुन् किनकि एकै पिताका सन्तान हुन् । त्यसैले अवश्य धर्मका बच्चाहरू नै हुन् । तिमी ब्रह्माकुमार- ब्रह्माकुमारीहरू नै धर्मका बच्चाहरू हौ । धेरै बच्चाहरू छन् । एक त प्रजापिता ब्रह्माका र अर्को परमपिता परमात्मा शिवका, त्यसैले अवश्य पनि उनीहरूको आपसमा सम्बन्ध छ किनकि उहाँका रूहानी बच्चाहरू हुन् र यिनका भए शारीरिक बच्चाहरू । उहाँ शिवबाबाका भएपछि मानौं भाइ-भाइ हुन् । प्रजापिता ब्रह्माका साकार भाइ-बहिनी हुन् । भाइ-बहिनीको विकारी नाता कहिल्यै हुँदैन । तिम्रो विषयमा पनि यिनीहरूले सबैलाई भाइ-बहिनी बनाउँछन् भन्ने आवाज निकाल्छन्, जसबाट शुद्ध नाता रहोस् । विकारी दृष्टि नजाओस् । केवल यस जन्मका लागि यो दृष्टि पक्का भएपछि फेरि भविष्यमा कहिल्यै पनि विकारी दृष्टि रहँदैन । यस्तो होइन, त्यहाँ स्वर्गमा भाइ-बहिनी सम्भन्छन् । त्यहाँ त जसरी महाराजा-महारानी हुन्छन्, त्यस्तै हुन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं । हामी सबै भाइ-बहिनी हौं । प्रजापिता ब्रह्मा नाम त छ नि । प्रजापिता ब्रह्मा कहिले आएका हुन्- यो कुरा दुनियाँलाई थाहा छैन । तिमी यहाँ बसेका छौ, जान्दछौ- हामी पुरुषोत्तम संगमयुगी बी.के. हौं । अहिले यसलाई धर्म भनिदैन, यो कुलको नै स्थापना भइरहेको छ । तिमी ब्राह्मण कुलका हौ । तिमीले भन्न सक्छौ- हामी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू एक प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हौं । यो नयाँ कुरा भयो नि । तिमीले भन्न सक्छौ हामी बी.के. हौं । हुन त वास्तवमा हामी सबै भाइ-भाइ हौं । एक बाबाका सन्तान हौं । हामीलाई धर्मका बच्चा भनिदैन । हामी आत्माहरू उहाँका अनादि सन्तान हौं । उहाँ परमपिता परमात्मा सुप्रीम सोल हुनुहुन्छ । अरू कसैलाई पनि ‘सुप्रीम’ शब्द प्रयोग गरिदैन । सुप्रीम भनिन्छ सम्पूर्ण पवित्रलाई । यस्तो भनिदैन सबैमा पवित्रता हुन्छ । पवित्रता यस संगमयुगमा नै सिकिन्छ । तिमी त पुरुषोत्तम संगमयुग निवासी हौ । जसरी कलियुग निवासी, सत्ययुग निवासी भनिन्छ । सत्ययुग, कलियुगलाई त सबैले जान्दछन् । यदि दूरदर्शी बुद्धि भए सम्भन्न सक्नेछन् । कलियुग र सत्ययुगको बीचलाई भनिन्छ संगमयुग । शास्त्रहरूमा फेरि युगे-युगे भनिदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म युग-युगमा आउदिनँ । हामी संगमयुगी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हौं- तिम्रो बुद्धिमा यो ज्ञान हुनुपर्‍यो । हामी न सत्ययुगमा छौं, न कलियुगमा छौं । संगमपछि सत्ययुग आउने पर्छ ।

तिमी अहिले सत्ययुगमा जानका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । पवित्र नबनी त्यहाँ कोही पनि जान सक्दैन । अहिले तिमी पवित्र बन्नका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । सबै त पवित्र छैनन् । कति पतित पनि छन् । चल्दा-चल्दै गिर्छन्, अनि लुकेर आएर अमृत पिउँछन् । वास्तवमा जसले अमृत छोडेर विष पिउँछन्, उनीहरूलाई केही समय आउन दिइन्न । तर यो पनि गायन गरिन्छ- जब अमृत बाँडेका थिए त्यतिबेला असुर लुकीछिपी आएर बस्थे । भन्छन्, इन्द्र सभामा यस्ता अपवित्र आएर बसे भने उनीहरूलाई श्राप लाग्छ । एक कथा पनि बताउँछन्- एक परीले एक विकारीलाई लिएर आइन्, अनि उनको के हाल भयो ? विकारी त अवश्य पनि गिर्छ । हो बुझ्ने कुरा हो । विकारी चढ्न सक्दैन । भन्छन् ऊ गएर पत्थर बन्यो । अब यस्तो त होइन- मनुष्य पत्थर वा वृक्ष बन्छन् । पत्थरबुद्धि बनेका छन् । यहाँ आउँछन् पारसबुद्धि बन्नका लागि तर लुकेर विष पिए भने सिद्ध हुन्छ- पत्थर बुद्धि नै रहन्छन् । यो कुरा सामुन्नेमा सम्भाइन्छ, शास्त्रहरूमा त यत्तिकै बसेर लेखेका छन् । नाम राखेका छन् इन्द्रसभा । जहाँ पुखराज परी, किसिम किसिमका परीहरू देखाउँछन् । रत्नहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि ? कुनै धेरै राम्रा रत्न, कुनै कम । कुनैको मूल्य थोरै, कुनैको धेरै हुन्छ । ९ रत्नका औंठी पनि धेरै बनाउँछन् । विज्ञापन गर्छन् ।

नाम त रत्न नै हो । यहाँ बस्नुभएको छ नि । तर त्यसमा पनि भन्छन् यो हीरा हो, यो पन्ना हो, यो माणिक हो, पुखराज पनि राखेका हुन्छन् । रात-दिनको फरक छ । तिनको मूल्यमा पनि धेरै फरक हुन्छ । हुन त फूलसँग तुलना गरिन्छ । त्यसमा पनि विविधता हुन्छ । बच्चाहरूले जानेका छन्- को को फूल बनेका छन् । ब्राह्मणीहरू पण्डा बनेर आउँछन्, ती राम्रा फूल हुन्छन् । कुनै त विद्यार्थी पनि धेरै तीक्ष्ण हुन्छन्, सम्भाउनमा, कार्य गर्नमा । बाबाले ब्राह्मणीलाई फूल नदिएर उनीहरूलाई दिनुहुन्छ । सिकाउनेहरूमा भन्दा पनि उनीहरूमा धेरै राम्रा गुण हुन्छन् । कुनै पनि विकार हुँदैन । कसै कसैमा अवगुण हुन्छ- क्रोधको भूत, लोभको भूत.... । त्यसैले बाबा जान्नुहुन्छ- यो मनपर्ने पण्डा हो, यो दोस्रो नम्बरको हो । कुनै कुनै पण्डा त्यति मनपर्ने हुँदैनन्, जति जिज्ञासु, जसलाई लिएर आउँछन् ऊ मनपर्ने हुन्छ । यस्ता पनि हुन्छन्- सिकाउनेहरू मायाको पकडमा आएर विकारमा जान्छन् । यस्ता पनि छन्, धेरैलाई दलदलबाट निकाल्छन् तर स्वयम् फँसेर मर्छन् । माया धेरै बेजोड छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- विकारी दृष्टिले धेरै धोका दिन्छ । जब सम्म विकारी दृष्टि हुन्छ तब सम्म भाइ-बहिनीलाई जो निर्देशन प्राप्त भएको छ त्यो चल्न सक्दैन । पवित्र दृष्टि भएका पनि परिवर्तन भएर विकारी बन्छन् । जब विकारी दृष्टि बदलिएर पक्का पवित्र दृष्टिवाला बन्छन् अनि त्यसलाई भनिन्छ कर्मातीत अवस्था । आफ्नो यति जाँच गर्नुपर्छ । सँगसँगै बसे पनि विकारी दृष्टि नजाओस् । यहाँ तिमी भाइ-बहिनी बन्छौ, ज्ञान तलवार बीचमा छ । हामीले त पवित्र बन्ने पक्का प्रतिज्ञा गर्नु छ । तर लेख्छन्- बाबा आकर्षण हुन्छ, त्यो अवस्था अझै पक्का भएको छैन । यो त होइन, पुरुषार्थ नै गरिरहौ । एकदम पवित्र दृष्टि बनेपछि विजय प्राप्त गर्न सक्छन् । अवस्था यस्तो हुनुपर्छ जसले गर्दा विकारी संकल्प पनि नउठोस्, यसैलाई कर्मातीत अवस्था भनिन्छ । यो नै लक्ष्य हो ।

कति अद्भुत माला बन्छ । ८ रत्नको पनि माला हुन्छ । बच्चाहरू त अनगिन्ति छन् । सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी घराना यहाँ स्थापना हुन्छ । तिनीहरू सबैमा पूरा पास हुने, छात्रवृत्ति लिने ८ रत्न निस्कन्छन् । बीचमा फेरि उनीहरूलाई रत्न बनाउनेवाला हीरा ‘शिव’ राख्छन्, जसले यस्ता रत्न बनाउनुभयो । ग्रहदशा लाग्यो भने पनि ८ रत्नहरूको औँठी लगाउँछन् । यतिबेला भारतवर्षको राहुको दशा छ । पहिला थियो वृक्षपतिको अर्थात् बृहस्पतिको दशा । तिमी सत्ययुगी देवता थियौ, विश्वमा राज्य गर्थ्यौ । पछि राहुको दशा लाग्यो । अहिले तिमीले जान्दछौ- हाम्रो बृहस्पतिको दशा छ, नाम हो वृक्षपति । बृहस्पति पनि भनिन्छ । हामी विश्वका मालिक भएका बेला अवश्य पनि हाम्रा बृहस्पतिको दशा थिए, अहिले राहुको दशा छ, जसबाट हामी कौडीतुल्य बनेका छौ । यो कुरा त हरेकले जान्न सक्छ । सोध्नुपर्ने कुरै होइन । गुरुहरू आदिलाई सोध्छन्- म यो परीक्षामा पास हुँला ? यहाँ पनि बाबासँग सोध्छन्- म पास हुँला ? भन्दछु यदि यस्तै पुरुषार्थमा अगाडि बढिराख्यौ भने किन पास नहुने ? तर माया धेरै बलवान् छ । तुफान ल्याइदिन्छ । यतिखेर त ठिकै छ, पछि गएर धेरै तुफान आयो भने ? अहिले तिमी युद्धको मैदानमा छौ, अनि मैले ग्यारेन्टी कसरी गर्न सक्छु ? पहिला माला बनाउँथ्यौ, जसलाई २-३ नम्बरमा राख्थ्यौ, ती अहिले छैनन् । एकदम काँडा बने । त्यसैले बाबाले भन्नुभयो- ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन । युद्धको मैदानमा छौ नि । आज ब्राह्मण, भोलि शूद्र बन्छन्, विकारमा गयो भने शूद्र बन्थ्यो । राहुको दशा लागेको छ । बृहस्पतिको दशाका लागि पुरुषार्थ गर्थे, वृक्षपतिले पढाउनुहुन्थ्यो । चल्दा-चल्दै मायाको थप्पड लाग्यो, अनि राहुको दशा लाग्यो । विश्वासघाती (ट्रेटर) बन्छन् । यस्ता सबै ठाउँमा हुन्छन् । एक राज्यबाट निस्केर अर्को राज्यमा गएर शरण लिन्छन् । फेरि अरूले पनि हेर्छन्- यो हाम्रो काममा आउँछ, त्यसैले शरण दिन्छन् । यस्ता धेरै विश्वासघाती बन्छन् हवाईजहाज सहित अरूको राज्यमा गएर बस्छन् । फेरि तिनीहरूले हवाईजहाज फर्काइदिन्छन्, उनलाई शरण दिन्छन् । हवाईजहाजलाई कहाँ शरण दिन्छन् र ? त्यो त उनीहरूको सम्पत्ति हो नि । उनीहरूको चीज उनीहरूलाई नै फिर्ता गरिदिन्छन् । तर मनुष्यले मनुष्यलाई शरण दिन्छन् ।

अहिले तिमी बच्चा बाबाका शरणमा आएका छौ । भन्छौ हाम्रो लाज बचाइदिनुहोस् । द्रौपदीले पुकारिन् यसले मलाई नंगन गराउँछ, पतित हुनबाट बचाउनुहोस् । सत्ययुगमा कहिल्यै नंगन हुँदैनन् । उनीहरूलाई त भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी । साना बच्चाहरू त हुन्छन् नै निर्विकारी । यिनीहरू गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि सम्पूर्ण निर्विकारी रहन्छन् । रहन त स्त्री-पुरुष साथै रहन्छन् र पनि निर्विकारी रहन्छन्, त्यसैले भन्छन् हामी नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनिरहेका छौ । त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ, त्यहाँ रावण हुँदैन । त्यसलाई भनिन्छ

रामराज्य । राम शिवबाबालाई भनिन्छ । राम नाम जप्नुको अर्थ नै हो बाबाको याद गर्नु । रामराज्य भन्दाखेरि बुद्धिमा निराकार नै आउँछ । राम-राम भन्छन्, सीतालाई छोडिदिन्छन् । त्यसैगरी कृष्णको नाम लिन्छन्, राधाको छोडिदिन्छन् । यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ नै एक, उहाँले भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर । कृष्णलाई पतित पावन भनिदैन । बाल्यावस्थामा राधा-कृष्ण पनि भाइ-बहिनी थिएनन् । भिन्दा-भिन्दै राज्यका थिए । बच्चाहरू त हुन्छन् नै शुद्ध । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू त फूल हुन्, उनीहरूमा विकारको दृष्टि हुँदैन । जब बढ्दै जान्छन् तब दृष्टि बिग्रदै जान्छ । त्यसैले भनिन्छ— बालक र महात्मा समान हुन्छन् । तर बच्चा महात्माभन्दा पनि उच्च हुन्छ । महात्मालाई फेरि पनि थाहा हुन्छ हामी भ्रष्टाचारबाट पैदा भएका हौं । साना बच्चाहरूलाई यो थाहा हुँदैन । बच्चा पिताको बनेपछि वर्सा त प्राप्त हुन्छ नै । तिमी विश्वको राजधानीको मालिक बन्छौ । हिजोको कुरा हो तिमी विश्वका मालिक थियौ । अब फेरि तिमी त्यस्तै बन्छौ । यति धेरै प्राप्ति हुन्छ । स्त्री-पुरुष, भाइ-बहिनी बनेर पवित्र रहे भने के ठूलो कुरा भयो र ? अलिकति मेहनत पनि त चाहियो नि । हो, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार अब बृहस्पतिको दशा आउँछ । स्वर्गमा त सबै जान्छन् फेरि पढाइबाट कसैले उच्च पद पाउँछन्, कसैले मध्यम, कोही फूल बन्छन्, कोही के बन्छन् । बगैंचा हो नि । फेरि पद पनि त्यस्तै लिन्छन् । पुरुषार्थ खूब गर्नुपर्छ, त्यस्तै फूल बन्नका लागि । त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई देखाउनका लागि फूल लिएर आउनुहुन्छ । बगैंचामा त अनेक प्रकारका फूल हुन्छन् । सत्ययुग हो फूलहरूको बगैंचा र यो हो काँडाको जंगल । अहिले तिमी काँडाबाट फूल बन्नका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । एकले अर्कालाई काँडा लगाउनबाट बच्नका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति विकार माथि विजय प्राप्त गर्छ । मुख्य कुरा हो काममाथि विजय प्राप्त गरेमा जगतजित बन्नेछौ । यो कुरा त बच्चाहरूमा निर्भर गर्दछ । जवानहरूले धेरै मेहनत गर्नुपर्छ, वृद्धहरूले थोरै । वानप्रस्थ अवस्था भएकालाई अझ कम । बच्चाहरूलाई धेरै कम ।

तिमी जान्दछौ— हामीलाई विश्वको बादशाहीको दौलत प्राप्त भइरहेको छ, त्यसका लागि एक जन्म पवित्र रह्यौ भने के हर्जा भयो ? उनलाई भनिन्छ बाल ब्रह्मचारी । अन्तिमसम्म पवित्र रहन्छन् । जो पवित्र रहन्छन् उनलाई अन्त्यसम्म बाबाको आकर्षण हुन्छ, बच्चाहरूलाई बाल्यावस्थाबाटै ज्ञान प्राप्त भयो भने बच्चा सक्छन् । साना बच्चाहरू अबोध हुन्छन् तर फेरि बाहिर विद्यालय आदिमा सङ्गको रङ्ग लाग्छ । संगतले तार्छ, कुसंगतले डुबाउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई पार लैजान्छु, शिवालयमा । सत्ययुग हो बिल्कुलै नयाँ दुनियाँ । धेरै कम मनुष्य हुन्छन् फेरि बढ्दै जान्छन् । त्यहाँ त धेरै कम देवताहरू हुन्छन् । त्यसैले नयाँ दुनियाँमा जाने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको प्रिय बन्नका लागि गुणवान् बन्नु छ । राम्रा-राम्रा गुण धारण गरेर फूल बन्नु छ । अवगुण निकालिदिनु छ । कसैलाई पनि काँडा लगाउनु हुँदैन ।
- २) सम्पूर्ण पास हुने वा छात्रवृत्ति प्राप्त गर्नका लागि यस्तो अवस्था बनाउनु छ जसलाई अरू केही पनि याद नआओस्, पवित्र दृष्टि बनोस् । सदा बृहस्पतिको दशा रहिरहोस् ।

वरदानः— गम्भीरताको गुणद्वारा पूर्णाङ्क (फूल मार्क) प्राप्त गर्ने गम्भीरताको देवी वा देवता भव वर्तमान समयमा गम्भीरताको गुणको अत्यन्तै आवश्यकता छ किनकि बोल्ने बानी धेरै भएको छ, जे आउँछ त्यही भनिदिन्छौ । कसैले कुनै राम्रो काम गन्यो अनि भन्यो भने आधा समाप्त हुन्छ । आधा मात्रै जम्मा हुन्छ अनि जो गम्भीर हुन्छन् उनीहरूको पूरा जम्मा हुन्छ । त्यसैले गम्भीरताका देवी-देवता बन र आफ्नो पूर्णाङ्क जम्मा गर । वर्णन गरेमा अझ कम हुनेछ ।

स्लोगनः— बिन्दुरूपमा स्थित रह्यौ भने समस्याहरूलाई सेकेण्डमा बिन्दु लगाउन सक्नेछौ ।